

κανένας αλέπτης . . . "Οχι, καλλίτερα να τα έχω έπάνω μου παντού και πάντοτε θα τα έχω μαζί μου . . . "Αχ, Θεέ μου, τώρα ούτε ύπνος πλέον θα με πέρνει με αυτά . . . θα φοβούμαι . . . θα τα φυλάττω . . . Διά τούτο δμως σύ θα είσαι ήσυχος μένουν είς πιστάς χειρας, φίλη μου!

"Αλλά σταθήτε! διέκοψεν αὐτὴν^η Λεονδρήλα^η πρέπει ακόμη να πάρω από μέσα υδτι τι . . . Μή ανησυχήτε δὲν είναι τίποτε, είναι δλως διόλου ξένον δι' ίματος, είπεν αὐτη προειδοποιούσα τὴν μητέρα της και ἀναζητήσασα μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τὸν ἐπ' ὄντας τῆς Εἰρήνης Βορείσσιας λογαριασμὸν και τὴν σημείωσιν τῶν χρηματικῶν ποσοτήτων τῶν γεγραμμένων διὰ χειρὸς τοῦ μακαρίτου Βελτίστου, ἔκρυψεν αὐτὰ μετὰ προφυλάξεως ὑπὸ τὸν στηθόδεσμόν της, και ἤρξατο ἐνδυομένη.

— Φεύγεις πλέον; ήρωτησεν ή μήτηρ βλέπουσα αὐτὴν ἐτοιμαζομένην· λοιπὸν δυσίαινε, ώραία μου! ἔλα κοντά μου να σὲ εὐλογήσω και σὲ ἀσπασθῶ. Ο Θεός μαζί σου!

Και χωρὶς ν' ἀφίσῃ ἐκ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸ χρηματόδεμα, ὅπερ ἔθλιβεν ισχυρῶς ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἤρξατο μετ' εὐλαβείας σταυροκοποῦσα τὴν Μήλοτσκά της, φιθυρίζουσα εὐχάριτινας και μετὰ ταῦτα ἀπέπεμψεν αὐτὴν διὰ τοῦ τρυφεροῦ και μητρικοῦ ἀσπασμοῦ.

Θ'

"Η Εἰρήνη Βελτίστασσεφ.

"Η Εἰρήνη Βορείσσια Βελτίστεσφ διῆλθε τρομερὰν μίαν και ήμεσειν ώραν, δύο-τρεις θάλαμοι χωρίζουσιν αὐτὴν ὁ ἔξ-ἀρ' ής στιγμῆς ἐγκατέλειπεν αὐτὴν ὁ ἔξ-αδελφος αὐτῆς Πλάτων, παραλαβὼν τὸν δερμάτινον αὐτῆς σάκκον. Συνησθάνετο δὲ φρικώδης ἐτελέσθη πρᾶξις ἀμετακλήτως, ἀποτελεσματικῶς, και δὲ οὐδεμία δύναμις υπάρχει ἥδη ἐν τῷ κόσμῳ, δυναμένη νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἀπαίσιον τοῦτο γεγονός. Συνησθάνετο δὲ μόλις βίηματά τινα, δύο-τρεις θάλαμοι χωρίζουσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ σπουδαστηροῦ, ἐν φειται δινερός αὐτῆς σύζυγος, και ή συναίσθησις αὐτη ἐπέχεεν ἐπ' αὐτῆς φοικώδες ψύχος. Κεκαλυμένη διὰ μανδηλίου, χρώματος ἀμαυροῦ, συνεσπειρωμένη, ἔκειτο ἐπὶ ἀνακλιντήρος, προσπαθοῦσα νὰ καλύψῃ τὰ ώτα και τοὺς ὄφθαλμούς. Εφοβεῖτο νὰ κινηθῇ, ἔφοβεῖτο ν' ἀνοίξῃ τὰ βλέφαρά της. Εφαντάζετο, δὲν ἔτι δέν ήτο μόνη, δὲν ὑπάρχει τις παρών, ἀόρατος· ἀλλὰ τὴν παρουσίαν τοῦ ὄποιου αἰσθάνεται ἐναργῶς! «Εἰν' ἔκεινος . . . είνε τὸ πνεῦμα του, ὅπερ ἵσταται δυναθέν μου», ἐπήρχετο εἰς τὴν κεφαλήν της, ἡ αὐτὴ φείποτε ἐπίκιμονος ιδέα. Εφαντάζετο δὲ, ἀν ἀποκαλύψῃ τὸ οὖς, ἔκεινος, θα φιθυρίσῃ εἰς αὐτὸ φρικώδη τινα λέξιν· ἀν ἀνοίξῃ τοὺς ὄφθαλμούς, θα ἔδη κάπου, εἰς γωνίαν τινα, εἰς τὸ ήμιφως τοῦ θαλάμου τούτου, τὸ ἐπιτιμοῦν φάσμα τοῦ συζύγου της· ἀν κινηθῇ

μόλις, θὰ περιβάλῃ αὐτὴν ψυχρὰ και νεκρὰ ἀγκάλη. Ο ἐλάχιστος θροῦς, μόλις ἀσθητὸς τριγμὸς τῶν ἐπίπλων η τοῦ ψηφιδωτοῦ δαπέδου, η ἐν γένει εἰς ἐκ τῶν παραδόξων ἔκεινων σχεδὸν ἀνεγηγήτων ἐλαφρῶν ξήων, οὔτινες συγχάκις ἀκούονται ἐν τῇ βαθεῖᾳ σιγῇ, ἡνωμένη μετὰ τοῦ σκότους, προύξενει τῇ Εἰρήνῃ Βελτίστεσφ ρύγος πανικοῦ τρόμου. Εἰς ἔκαστον παρόμοιον ξήον η καρδία αὐτῆς ἔπαυεν αἴρην πάλλουσα και ἐπάγωνεν, ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῆς δι' ἡλεκτρικοῦ ρεύματος διέτρεχον νευρικὴ σπαδῶνες, και δὴ ἀπεψύχετο ἐν ἀπολιθώσει ἀγυπολογίστου τρόμου. «Εἶναι ἔκεινος. . . είνε τὸ πτώμα του», ἔφαντάζετοις ἔκαστον θροῦν εἰς ἔκαστον τριγμόν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΕΓΓΑΜΟΣ Η ΑΥΤΟΧΕΙΡ;

Διηγημα

GABRIEL DANTRAGUES

FERNAN CABALLERO

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ισπανικὸν διηγημα

[Συνέχεια]

— Α! είναι διάγος, διάγος δια-λαγχολικός, δοτις ήλθε ἀπὸ τὸ Δός Έρμαννας. — Α! αὐτὸ είνε πολύτιμος κατάκτηταις, Παστόρα, ἀν ήδυνθης νὰ προσελκύσῃς ἐν βλέμμα, ἀλλὰ θὰ είσαι πειστορον ικανὴ και εύτυχης ἀν δυνηθῆς ν' ἀποσπάσῃς ἐν μειδίουσα του. Ο πατήρ του ἐδολοφονήθη και ή μήτηρ του ἀπέθανε ἐκ τῆς λύπης. Ήτο πολὺ μικρὸς τότε. ἀλλὰ ή διπλὴ αὐτὴ δυστυχία, τόσον πολὺ τὸν ἐτάραξεν, ωστε ἔμεινεν ἔκτοτε μελαγχολικὸς και σκεπτικός, και οὐτε τὸν εἶδε ποτὲ κάνεις γελῶντα.

— Δέν γνωρίζετε λοιπόν, ἐπανέλαβεν ἡ ἀλλη ἔξαδέλφη, δτι δέρως νικῆ ὅλα τὰ αἰσθήματα;

— Κάμε τον νὰ σ' ἀγαπήσῃ, Παστόρα, αὐτὸ θὰ σὲ τιμήσῃ πολὺ· ἐπειτα μήπως δέν είναι μελαγχολικός δέν είναι ώραιότερος ἀκόμη και τοῦ Αγίου Σεβαστιανοῦ;

— Εκείνος πιθανὸν νὰ είναι ἀγιος Ιωάννης Βαστιανός, σὺ δμως είσαι ἀγιος Ιωάννης Βαστιανός, σὺ δμως είσαι ἀγιος Ιωάννης Βαστιανός . . . Εγώ δέν τὸν γνωρίω αὐτὸν τὸν Διέγο. . . Ούτε αὐτὸς μὲ γνωρίζει... Αφήσετε με λοιπὸν ήσυχον ἀν θέλετε νὰ μὴ θυμώσω.

— Ημέρας τινὰς μετὰ τὴν συνδιάλεξιν

αὐτήν, προτοιμάσθησαν διὰ τὴν έορτὴν τῆς Παναγίας. Η Παναγία, ἡ ἐπιλεγομένη Παρηγορήτρια, εύρισκεται εἰς παρεκκλήσιον τι, ἐν τῷ μέσῳ ώραίου δάσους ἐλαϊών, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Ούτρερας.

— Η παράδοσις διηγεῖται ὅτι η Παναγία αὐτη, τῆς δποίας ἡ ἀρχαιοτέρα εἰκὼν εύρισκεται εἰς Εερές, μετεφέρθη ὑπὸ ναυτῶν, μεταξὺ τῶν όποιων εύρισκετο εἰς ονόματι 'Αδόρνος, ἐκ τῆς μεγάλης οίκογενειάς του Μόντε-Ζίλ. Ένθεμέλλον νὰ ἀπολεσθῶσι εἰς φοβερὰν τρικυμίαν, ἔγονυπτέτησαν και ἐπεκαλέσθησαν τὴν Παναγίαν. 'Αρέσως τὰ κύματα ήσυχασαν και διανοιχθέντα ἀφήκαν εύσεβαστως διοδον εἰς μίαν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὴν όποιαν ἀλλα κύματα ὥπισθεν ἀπώθουν ήσυχως πρὸς τὸ πλοῖον. Οι ναυταὶ ἐδέχθησαν μετὰ θάμβους τὴν εἰκόνα και ὅτε ἀπεβίβασθησαν σῶοι και ἀβλαβεῖς, μετέφερον τὴν εἰκόνα ἐπὶ μικρὸς ἀμάξης συρομένης ὑπὸ τεσσάρων βοῶν εἰς Εερές. Οι τέσσαρες βόες, οἵτινες ἔσπιρον τὴν ἀμάξην, ἀπέθανον μόλις τοὺς ἀπέζευξαν.

— Εὐθὺς ἔκτισαν διὰ τὴν ἀγίαν εἰκόνα, παρεκκλήσιον και βωμὸν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἀγίου Δομίγγου. Τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ βωμοῦ, ἡ ἀμάξη και οι βόες χρησιμεύουσιν ὡς ὑπόβαθρον τῆς 'Αγίας εἰκόνος ἐξ ἀργύρου καθαροῦ.

— Ή εν Ούτρέρᾳ εἰκὼν τῆς Παναγίας φέρει εἰς τὴν χειρα πρὸς ἀνάμυνσιν ἀργυροῦ πλοῖον.

— Διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τάξιμόν της η Παστόρα, τῇ ἔδωκαν γηραιόν ὄνον, δοτις ὄνομαζεται Μοχῖνος. Ο Μοχῖνος ἔκαμε πᾶν διηγηματος διόλου δὲν τὸν εύηρεστει, ἀλλὰ ματαιώς. Τῷ ἔθεσαν τὸ ἐφίππιον εἰς τὴν ράχην και ή Παστόρα ἐπήδησεν ἐλαφρὰ ἐπ' αὐτοῦ. Ο Μοχῖνος, περισσότερον δύσθυμος παρὰ ποτε, κατεβίβασε τὴν κεφαλήν, ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὰ ώτα, ἔρριψε βλέμμα ἐπιθυμίας πρὸς τὸν σταύλον του και ἡκολούθησε μετὰ πείσματος τὸ καρχανίον.

— Οταν ἔφθασαν, ἔδεσαν τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἑλαίας και ἀφῆκαν ἐλευθέρους τοὺς ὄνους. Ο Μοχῖνος, ἐπῆγε ὡς και οι ἄλλοι, εἰς τινα ἀπόστασιν, και μετὰ τινας στιγμὰς σκέψεως, ὑψώσε τὴν κεφαλήν και τὰ δύω του ώτα, διητύθυνε τοὺς μεγάλους ὄφθαλμούς του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ήσαν οι κύριοι του, ἐξήτασε τὶ συνέβαινεν ἐκεῖ, και ἐπειτα, βέβαιος πλέον διτι πάντες εἰσῆλθον εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ἐστράφη ἀδιαφόρως και, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν εἰς τοὺς συντρόφους του, ἔλαβεν ήσυχως τὴν δόδον τοῦ χωρίου.

— Εν τούτοις η Παστόρα και αἱ φίλαι της ἤκουσαν τὴν λειτουργίαν, προσουχήθησαν και προεγενμάτισαν ἐπὶ τῆς χλόης ἔδουσαι και γελῶσαι.

— Είνε πλέον ώρα νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Ούτρέραν, εἴπον αἱ μητέρες· ή νῦν προχωρεῖ γηρυορωτέρα ἀπὸ τοὺς ὄνους μας και θὰ μᾶς καταλάβει εἰς τὴν δόδον.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

• Οι άνδρες έσπευσαν εις άναζήτησιν τών ζώων.

• "Ε! Μοχήνε, Μοχήνε! ποῦ είσαι λοιπόν; Κατηραμένα τὰ αὐτιά σου, τὰ ὄποια, άν καὶ τόσῳ μακρού, δὲν σου χρησιμεύουν εἰς τίποτε. Μοχήνε..."

— Τίποτε.

— Θεέ μου, εἶπον αἱ γυναῖκες, πῶς θὰ καρμωμεν τώρα. Πῶς ἡ Παστόρα θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον της.

• "Ολοι οἱ άνδρες, οἵτινες εἶχον ἔλθη εἰς τὴν ἑορτήν, ἔφερον μεθ' ἔστων τὰς γυναῖκας, τὰς μητέρας ἢ τὰς ἀδελφάς των.

• Σενόροι, εἶπε νεανίας τις, εὔρον ἕγω ἵνα τρόπον νὰ οἰκονομηθῇ τὸ πρᾶγμα. 'Ο Διέγος Καλλάδος! εἶνε ἔδω καὶ αὐτὸς ἥλθε μόνος του.

— Διέγο, Διέγο, ἔκραγασαν οἱ νέοι τρέχοντες πρὸς αὐτόν, ὁ ὅνος τοῦ κυρίου Βλάστη ἔφυγε χωρὶς νὰ περιμενῇ τὴν Παστόραν. Τὸ ἄνθος λοιπὸν τῆς Σιέρρας ἀπὸ τὸ ιππικὸν κατέβη τώρα εἰς τὸ πεζικόν. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν πάρης σὺ εἰς τὸν δόνον σου.

• 'Ο Διέγος ἐταράχθη καὶ ἥρυθρίασε.

• Τέλος ἀπεκρίθη διστάζων:

— 'Ο ἵππος μου εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν της.

• Μετ' ὄλιγον ἡ Παστόρα ἐπήδησεν ἐλαφρὰ καὶ εὔθυμος εἰς τὴν ράχιν τοῦ ζώου. Μετ' αὐτὴν ἀνῆλθε καὶ ὁ μελαγχολικὸς νέος καὶ ἡ χωρίκη ἔλευθέρως διεπέρασε τὸν βραχίονά της περὶ τὸ στῆθος τοῦ νέου καὶ ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ.

• 'Εξεκίνησαν τέλος καὶ μετ' ὄλιγον ὁ ταχὺς ἵππος τοῦ Διέγου εὑρέθη εἰς μεγάλην ἀπόστασιν πρὸ τῶν ἀλλων.

• 'Ο Διέγος Μένας, δόστις εἰς τὸ χωρίον ἦτο γνωστὸς ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον Διέγος ὁ Καλλάδος, ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν εἰκοσι ἔξι τῶν, ὑπὸ τὴν ἀπαντίσιαν ἐντύπωσιν τῆς φρικώδους σκηνῆς, ἥτις ἔφαντο ὅτι παρέλυσεν ὅλα του τὰ αἰσθήματα καὶ ἀφῆκε μόνον τὴν θλῖψιν καὶ τὴν φρίκην.

• Μόλις συνήντησε τὴν ωραίαν ἑκείνην νεάνιδα, τόσῳ ωραίαν καὶ γλυκεῖαν, τῷ ἐφάνη ὅτι ωραία ἡμέρα ἀνοίξεως διεγέλασε εἰς τὸν διαρκῆ χειμῶνα τῆς ζωῆς του.

• Οι δύω νέοι διέμειναν σιωπηλοί.

• Τέλος ὁ Διέγος πρῶτος εἶπε:

— Θὰ μείνετε πολὺ ἀκόμη ἔδω;

— Ενα μῆνα.

— Πολὺ ὄλιγον.

— Θὰ φανῇ πολὺ εἰς τὸν πατέρα μου.

— 'Υπάρχουν ἥρα γε καὶ ἀλλοι, οἵτινες περιμένουν τὴν ἐπιστροφήν σας;

— Δὲν πιστεύω.

— Δὲν ἀγαπάτε κάνενα;

— "Α! ὅχι.

— Δὲν ἔχουν λοιπὸν ὄφθαλμοὺς εἰς τὸ χωρίον σας.

— Καὶ ἂν ἔγω δὲν ἔχω ὡτα ν' ἀκούω;

— Τότε θὰ εἰσθε πολὺ δύσκολος.

— Ναι καὶ ὅχι.

— Αὐτὸς δὲν εἶνε ἀπάντησις ἢ μᾶλλον εἶνε δύω ἀπαντήσεις ἀντίθετοι.

1. 'Ο σιωπηλός, ὁ μελαγχολικός.

— Αὐτὸς σᾶς ἐνδιαφέρει;

— "Ισως.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν οὔτε μίαν ἀπάντησιν δὲν μοῦ δίδετε.

— Βιάζεσθε λοιπὸν πολὺ νὰ εἰπῆτε ὅχι;

— Καὶ σεῖς τόσο πολὺ διὰ νὰ ἐπιτύχητε ἔν ναί;

— Τέλος οὔτε μίαν ἐλπίδα δὲν δίδετε;

— Δὲν σᾶς τὴν ἀφαιρῶ.

— Μὲ γνωρίζετε;

— Ναι, σεῖς;

— Ναι, μοὶ εἶπε περὶ ὑμῶν ἡ καρδία μου. Θέλετε νὰ εἰσθε τὸ ζεστρον μου.

— Δὲν θέλω τίποτε, οὔτε νὰ εἴμαι εἰς τὸν δὲν μὴ εἴμαι.

— Θέλω τὴν συγκατάθεσίν σας.

— 'Η συγκατάθεσίς δὲν ζητεῖται, ἐπιτυγχάνεται.

— Πῶς;

— Αὐτὸς δὲν λέγεται, μαντεύεται.

— "Εφθασαν.

— 'Υπάρχει, εἶπεν ὁ Διέγος συγκεκινημένος, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ θείου σας ἐν παραθύρον πρὸς τὴν ὄπισθην μικρὰν ὁδόν. Θὰ τὸ ἀνοίξετε;

— Θὲ λίδωμεν.

— Νὰ ἐλπίζω;

— 'Ιδέτε λοιπόν, ἀκόμη δὲν εἶνε εὐχαριστημένος, εἶπεν ὁ Παστόρας ἀφιππεύσουσα. Πρέπει νὰ δυολογήσωμεν ὅτι ὁ ἵππος σας τρέχει ἀρκετά.

— Ναι πολύ, δυστυχώς.

— 'Η Παστόρα τὸν ἔχαιρετισε τείνουσα αὐτῷ τὴν χειρα καὶ εἰσῆλθε τρέχουσα εἰς τὴν οἰκίαν της.

— 'Ο Διέγος ἀπεμακρύνθη φέρων τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ καρδίᾳ.

— Μετά τινα χρόνον ὁ γέρων Ἀνταμοῦχος ἥλθε νὰ παραλάβῃ τὴν Παστόραν. Ερωτῶν τὰς νεάνιδας τοῦ χωρίου, ἐπληροφορήθη τὰ τοῦ ἔρωτος τῆς βαπτιστικῆς του.

— Ετσι λοιπόν, Παστορίλλα, τῇ εἶπε θωπευτικῶς, φαίνεται ὅτι ἐτρέλλανες τὸν Διέγον τὸν μελαγχολικόν. Καὶ τὴν νύκτα εἰς τὸ παραθύρον...

— 'Η Παστόρα ἔκαμε χάριεν κίνημα ἀνυπομονησίας καὶ ἀπεκρίθη:

— Εἰσθε ὥρα γε ὁ μάγος Μερλίνος ἢ μῆπως ἔχετε τοὺς ὄφθαλμοὺς τῆς γαλῆς καὶ βλέπετε τὰ παραθύρα, τὰ δόποια ἀνοίγονται εἰς τὸ σκότος;

— Καὶ σὺ λοιπὸν νομίζεις ὅτι κρατεῖς τὴν ράβδον τοῦ Μερλίνου, ἢ δόποια καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἀφνεῖς; 'Αλλὰ πάντοτε ἡσσο μυστηριώδης, ὡς μικρὸν κουτίον κλειδωμένον. "Ε! λοιπὸν τί εὐρίσκεις ξένιον θαυμασμοῦ ἀν ὁ Διέγος ὁ σιωπηλὸς ἀγαπᾷ τὴν Παστόραν, τὸ ἄνθος τῆς Σιέρρας, τὴν τόσῳ ωραίαν.

— 'Ωραίαν! μὲ εἰρωνεύεσθε.

— Δὲν εἰσκι λοιπὸν ωραία.

— "Οχι βέβαια.

— Λοιπὸν πῶς σ' ἀγαπᾷ ὁ Διέγος;

— 'Η καλωσύνη του.

— Παιδίμου, ἔγω ἔκαμα πλέον τὰς σκέψεις μου. 'Ο Διέγος εἶνε λαμπρὸς νέος, τίποτε δὲν ἔχει κακόν. Δύνασκι νὰ τοῦ

εἶπης ὅτι θὰ ζητήσω τὸν πατέρα του νὰ συνενοθῶμεν.

— Αὐτὸς δὲν θὰ γείνη, ἀπεκρίθη η Παστόρα.

— Καὶ διατί, παρακαλῶ; ήρωτησεν ὁ γέρων Ἀνταμοῦχος. Εἰς τὴν Ισπανίαν, μεταξὺ τοῦ λαοῦ μαλιστα, εἶναι πολὺ ἀπλοῦν καὶ φυσικὸν πρᾶγμα εἰς νέος ν' ἀγαπᾶ μίαν νέαν μὲ τὴν πρόθεσιν πάντοτε νὰ τὴν νυμφευθῇ.

— Γνωρίζεις ὅτι ὁ πατέρης του ἐδολοφυνθή.

— Ναι, ἀλλὰ τὶ σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ γάμου τοῦ ιδίου.

— 'Ωρισθη νὰ μὴ νυμφευθῇ, νὰ μὴ γείνη εὔτυχης, ἀν δὲν ἐκπληρώσῃ τὸ καθηκόν του, ἀν δηλα δηλα, δὲν παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸν φονέα τοῦ πατρὸς του. Εἶνε τὸ αὐτὸς ὡς νὰ ὠρισθη νὰ μὴ νυμφευθῇ ποτέ.

— Μετὰ εἰκοσιν ἔτη πῶς εἶνε δυνατὸν ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, τὸν δοπιον κανεὶς δὲν γνωρίζει. 'Ο άθλιος αὐτὸς θ' ἀπέθανε ἢ θὰ εἶνε εἰς τὴν εἰρητήν, καὶ ἐπειτα τὸν θὲνθυμεῖται τόσῳ τὸν ἀνθρώπων αὐτὸν ὁ Διέγος, δόποιος τότε ἢ το μόλις ἐπτὰ ἔτῶν. 'Α, Παστόρα, δέρχοστης σου εἶνε σχεδὸν τρελλός.

— Τί τὰ θέλετε; διέγος ποτὲ δὲν θ' ἀφήσῃ τὴν ιδέαν του· λέγεις ὅτι ἡ ιδέα αὐτὴ τὸν κρατεῖ δεδεμένον καὶ ἀπελπίζεται μέν, ἀλλὰ δὲν ὑποχωρεῖ.

— Θὰ ὑπάρχωμεν λοιπόν, ἐπανέλαβεν δό γέρων, νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Δὸν Ζουστόν, Ίωας ἐκεῖνος κατορθώσῃ νὰ μεταπείσῃ τὸν Διέγον.

— Γνωρίζομεν, εἶπεν ὁ γέρων ἀποπερατώσας τὴν διήγησίν του καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς ἐμέ, πόσον ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὸν νέον αὐτόν, καὶ πόσον ἐκεῖνος σας σέβεται. 'Ελπίζομεν λοιπὸν ὅτι χάρις εἰς μέσης θ' ἀφήσῃ τὴν ιδέαν αὐτήν αὐτοῦ μετατρέπεται.

— Νὰ τὸν νυμφευσωμεν τὸν θείον τρόπος ν' ἀπομακρύνῃ τὴν γελοίαν αὐτὴν σκέψιν. 'Ας εὕρωμεν ἔνα θεολόγον, δόποιος νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ ταξίμον αὐτό, τὸ δοπιον ἔκαμε πρὸ εἰκοσι εἴτε τῶν.

— Καὶ λέγων ταῦτα ὁ καλὸς γέρων ἡ σπάσθη τὴν κλαίουσαν βαπτιστικήν του μετὰ τρυφερότητος.

— 'Υπεσχέθην νὰ πρᾶξω ὅτι δυνηθῇ ὑπὲρ τῆς ωραίας νεάνιδος, ἥτις τόσῳ ἐλάττευε τὸν ἐπίμονον Διέγον.

[Ἐπεται τὸ τέλος]. Γ. Β. Τεοκοπούλος

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ

Διηγημα κατὰ μεταφρασιν.

A'

'Ο σιρ Σρουδλιγγστάουν ἦτο ἐκ τῶν μελῶν τῆς Λέσχης τῶν Εκκεντρικῶν.

'Αφ' οὐ ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθη, ἀπηγθυνεν αναφορὰν πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτή-